

LA BANDA DE MÚSICA

Això eren tres amics que es deien Júlia, Pau i Lluc.

Na Júlia era la més intel·ligent de la classe, tenia els ulls blaus com la mar, els cabells eren rotjos, era simpàtica i alegre, tenia dotze anys i li agradava molt la música.

En Pau era el més atrevit del tres, tenia els ulls verds com el prat, els cabells negres i li agradava tocar la bateria i tots els instruments de percussió.

En Lluc, era el més covard, tenia por de la foscor, tenia els ulls de color marró com els de la seva mare, els cabells eren castanys i també era un apassionat de la música.

Els anaven a l'escola del poble, una escola més bé vella però no hi faltava de res. Aquell estiu havia començat amb ells una al·lota nova, era alta i amable però la seva cara era seriosa i una mica trista.

El dissabte capvespre els tres amics van anar al parc, es van asseure al banc i van veure aquesta al·lota amb dos fillets petits, un tindria uns set anys i l'altre entre tres o quatre anys.

Els la van saludar i ella va tornar la salutació amb un somrís, na Júlia s'hi va atracar i van començar a parlar amb ell, al principi semblava molt tímida però poc a poc els altres dos amics també es van atracar i començaren a parlar amb ella.

Ella es deia Janet i els va dir que venia de un país del sud del Líban on hi havia guerra contínuament i els seus pares havien estalviat així com van poder els diners per poder pagar-se els bitllets per venir a viure aquí, perquè els seus pares no volien que ells seus fills visquessin dins aquest país on tot eren morts i misèries. Però ara que havien aconseguit arribar aquí es trobaven en que aquí tampoc tenien feina i estaven una mica desesperats.

Els tres amics després de parlar amb ella quasi duran dues hores es van quedar amb un ai al cor.

Ella va partir cap a casa amb els seus dos germans ja que s'havia fet una mica tard, ells es van mirar i van comentar que podrien fer per ajudar-la.

El dilluns en el temps del pati els tres amics van posar en comú un munt d'idees que havien pensat per ajudar a aquesta família i es van quedar amb la idea de formar una banda de música amb tots els al·lots de l'escola que ho volguessin fer.

El dimarts al matí el cartell ja estava posat i deia "Es necessiten al·lots per formar una banda de música, és per una bona causa, gràcies".

El dimecres, tot va ésser com si un miracle passés hi havia un munt de gent que s'havia apuntat ells estavaen emocionats.

El dijous, la sorpresa més gran va ésser que la Janet els va dir que ella mai havia pogut tenir l'oportunitat de sonar un instrument però el que sí li agradava molt era escriure cançons, ells van quedar bocabadats.

El divendres, el professor de música es va oferir també per ajudar a organitzar i dirigir la banda i van començar a posar fil a l'agulla.

Després d'un mes d'assajos i més assajos, decideixen un bon dissabte fer el concert a la plaça del poble on hi podria acudir tothom.

Es va fer molta feina i amb molta il·lusió tothom va participar fent uns grans cartells, fent adorno de cartolina de molts colors, perquè l'escenari quedés ben vistós.

Els tres amics estaven que no hi cabien, els havia quedat de cine.

Va començar el concert i va semblar com si aquella música anés cap al cel i els núvols escampessin aquell so per tot el món, un so que transmetia pau i solidaritat, la gent es va quedar de pedra.

Quan va acabar, la gent es va aixecar de les cadires i començà a aplaudir i dipositar els seus donatius a unes paneres que havien posat davant.

Va ser com si per art de màgia hagués passat tot allò, ells es van emocionar, açò sí que no s'ho esperaven.

Després d'aplaudiments i més aplaudiments els tres amics van pujar dalt el escenari i van cridar na Janet que estava asseguda a primera fila amb els seus pares, la van presentar com la compositora d'aquelles cançons i li van entregar una caixa amb tots els donatius i ella es va posar a plorar molt emocionada, els van abraçar i van donar les gràcies a tothom perquè en la seva cultura la paraula "amic" no existia. Gràcies!

FI